

Свездата водилка која ја имаше навистина храброста да ме поведе и заедно низ годините кои сега се само мртви спомени да ме вознеси до сите небесни височини,но и заедно следејќи ја судбоносната патека да се нурваме во сите душевни понори.

Во овој за мене творечки миг,кога повторно течат како река несопирлива зборовите од мене,неможам да опишам со соодветен збор колку сум ти благодарен за својата љубов,подршка но и трпени кое го покажуваше низ годините кои сега се само низа нанишана на животот,ми даваше време и простор кои сега знам дека навистина ми беше потребно да го откријам моето конечно ЈАС,моето вистинско место во овој мал свет.

Токму и тоа е причината поради која те сакам,ме инспирираше на милион и еден начин,низ насмевка,низ шепот,низ болка,низ навреда,низ гнев и очај.но твојата инспирација беше мојот пат до конечното осознавање.

Ти сега самата,го правиш сопствениот живот вреден за живеење,и во таа вредност паралелно го правам и јас,верувајќи во себе исто онолку колку и ти што веруваш во себе.

Верувај и верувам во своите таленти,и ти и јас знаеме дека поседуваме нешто посебно,вредно,со што ќе придонесеме на овој свет,и ти и јас знаеме дека нема да бидеме само неми патници кој пропатувале тука на светот без да остават слаба трага на постоење.

Ми подари семе кое сега пушта длабоки корења во мојата душа,од кој се развива еден несекојдневен богат живот.

Ти благодарам за подршката низ годините.

Сега премногу добро знам

Животот ни е даден на заем и живееме ден за ден од позајменото време,сватив дека во било кој момент моето време може да истече

.

Содржина

- 1.Кратка Вест
- 2.Добредојде во мојот свет
- 3.Восхит бескрајна
- 4.Запис во времето
- 5..Иднина
- 6..Жив сон
- 7..Мала Вечност
- 8..Одаи на Љубовта
- 9..Песна за Тебе
- 10.Постоење
- 11.Прагот на Будење
- 12.Реликвија
- 13.Те Посакувам
- 14.Вознесенен Титан
- 15.Звукот на Среќата
- 16.Минувач Без Алиби
- 17.Се Разбудив
- 18.Месечева Милост
- 19.Школка на Љубовта
- 20.Бесконечна Желба
- 21.Восхот Бескрајна
- 22.На Крај на Светот
- 23.Олтар
- 24.Се роди иднината
- 25.Сон Нероден
- 26.Боженствена Амброзија
- 27.Гласник Небесен
- 28.Жив Сон
- 29.Јас ја закопав мојата Гордост
- 30.Не е мој грев
- 31.Симболика
- 32.Твоја Судбина
- 33.Во Кристалноста на Љубовта
- 34.Грешен Плод
- 35.Нов Сон
- 36.Мала Вечност
- 37.Повторно
- 38.Го Оставив Гневот
- 39.Ќе се покајам
- 40.Град Љубов

Кратка Вест

Во близина на небото ги оставам мислите
Сакај ме уште вечерва
За кратко ќе прошетам по бескрајот
Посакав млечно бели допири да ме милуваат

Владееш над мојот крвоток со твојата суптилност
И ретките капки на живот, храна на тајна радост
Во смислава не го барам твојот нов почеток
Ни пак моето заминување.

Потребна ти е само една вест
Кратка вест
Ќе престанеш да бидеш сенка на мојата душа
Ќе нема повеќе вчера или завчера.

Сега веќе знам
Бев смел трагач на погрешна патека
Бев залуден гонител на погрешно срце
Бев весел галеб на погрешно езеро

Го пронајдов процепот во времето
Врисокот на ветерот кажува дека е време
Иако мојата љубов не ти треба
Утре рано во зорите стави маска со голема насмевка.

Добредојде во мојот свет

Преку прагот на моето срце пречекори
Се сеќавам на твојот прв чекор
Ехото ме потсетува на секоја минута
Така сега чука со свонливи удари

Во вените заплови потивко од шумот на морето
Сега бранови правиш
Бури нескротени се раѓаат
Понекогаш не веруваш а и немораш

Со моите усни пишувам
Тоа што ќе го прочитам на твоите усни
Насакаде по твоето тело
Само еден единствен рефрен

Тоа е стара песна
Ја потпевнувам повторно
Исто како што ја пеев како дете
Добредојде во мојот свет

Жив Сон

Го знам сега допирот и на твоите дланки
Нежен, како бакнеж, топол како воздишка утринска

Како да заспијам вечерва
Кога си жив сон, со почеток без крај, во прегратка моја

Невидливи букви читам, покрај твоето срце
Зарем измисли нова азбука, трпелив ученик сум да знаеш

Во стисокот на нашите прсти
Се кријат илјада и една ненапишана песна

Пишувам, пишуваш на новата страница
Од нојно небо и дневни облаци е направена

Восхит Бескрајна

како нежна тенка жица од стара виолина треперам
 под стисокот на твоите раце
 ги свириш со занес најнежните срцеви ноти
 додека музиката не милува и обајцата во паркот на заљубените

со допирот на усните бакнував до бескрај
 се,се се претвори во трепер тука
 и душата евеја посакува да танцува
 во ритамот на твојата виолина

секоја твоја отсвирена нота е белег на мене
 секој трепер лази од полноќ до утрото рано
 нежно нежно по кожата шеташ
 додека месечината ни кажува довидување до утре

уморот знаеш го фрливме во бездна длабока
 сега со нотите кажи дека нема да престанеш
 ме опијани зависник страшен станав
 понекогаш помислувам дека сепак е само привид некој.

Станав љубоморен на секое утро
 Што морам на кратко да ги затворам очите
 Без светлината од твоите зраци ќе пловам
 Твоето срце како светилник го ставам

Биди моја вечна виолина
 На чаршавот свилен ружа ќе ти оставам
 Кога повторно нотите ќе ги слушнам
 Со восхита бескрајна ќе ги дарувам.

Запис во Времето

Престанав да се прашувам
 Ова е трето утро
 Зошто сум навистина твоја инспирација
 Дојде брзо
 Побрзо од мислите кои ми се раѓаат
 Јас несакам веќе да пишувам
 Сакам само да ужувам
 Станав жител во твоето срце

Немој сега да ми кажуваш колку ти значам
 Само доприги моите усни
 Со погледот ќе ти кажам каде е забранета зона
 Позади мене е полето од тагата
 Не ми зборувај, се плашам од зборовите
 Слушниме ти зборувам со срцето
 Допирот.....погледот мој.....насмевката...

Нема да ти кажам колку ми значиш
 Само ќе заспијам на твоите гради
 На кратко да знаеш
 Ете да бидам одморен за следниот час
 А ти сонувајги најубавите соништа
 И мојата присутност

Во ладните ноќи препокријме со твоето тело
 Во ведрите утра разбудиме со тивкиот шепот
 Ќе молчине кратко, се до првата песна на птиците
 Со грст ронки ќе ги замолчине за да бидеме
 Само Ти и Јас
 Во времето со усните споени
 На младите ружи ќе им дадеме име
 БелатаСреќа
 Црвенатастраст
 Розеватаиднина

Иднина

Љубовта не се бира ,запишано е некаде во морето
 Со јазик непознат,само срцето знае да го прочита
 Ајде да замине во тајни предели
 Каде небото со снишатата можеме да го допреме
 По облаците да одиме,со дланките споени
 Радосно оро со ветерот да играме
 По сребрена патека со бисери послана да газиме.

Заробена во светот на желби и моите усни
 Ги бараш тајните патеки до срцето мое
 Не се предавам пред една страсна ноќ
 Ни пак уморен бегам од твоите прегратки
 Ајде да се пробудиме заедно
 Во свет каде сите зори се пурпурни
 Во свет кадеДождот пее сонети за вљубените.

Ајде додека сме миленици на небото и земјата
 Нека дознаат сите,сите дека не мрморам веќе
 Ќе викам наутро,на пладне,и во касна ноќ
 Со знакот на животот ќе те жигосам
 Ќе те прекријам со сјајот на блескавата Венера
 За мојата насмевка и цветовите ќе ти кажат
 Ајде потони во мојот поглед,иднина наречиго.

Мала Вечност

Ти го нудам само залезот на сонцето
 Мало парче од руменилото на зората
 И мојата присутност
 Едно топло лето
 Една мала вечност
 Исполнета со бесмртни трепери
 Спремна за врели воздишки.

Добредојдена си во моите насмевки
 Како ново посакување
 Брза река на допир
 Врела крв која клоцоти во занес.

Појди со мене на патекава што не е стрмна
 Чеда на Бескрајната среќа станавме
 Сокриено во перјата на Ангелите
 Појди, додека дланкава отворена е
 Пред олтарот на Амор да отидеме
 Блесокот наш да го види
 Нашата тајна таму ќе ја оставиме

И утеха, и верување, и сеќавање ќе бидеме
 Во светот каде монотонијата е во зандана темна затворена
 Сказалките од часовниците се со три прсти рѓа
 Во светот каде небото и земјата се вљубеници страсни.

Одаи на Љубовта

Однесиме во одаите каде љубовта твоја спие
со мирис на јасмин ќе ја будам.

Јас твојот патник,скитник вечен да се одморам
огновите на немирот да ми ги смират.

Ќе ја повикаме радоста
зората да ја благослови,со седум бисери да ја награди.

За тебе
со срцето ќе гледам,безимените со име патеки ќе ги напишам.

Не е ова занес еден
погледнија на дланкиве ружава што ти ја нудам.

Песна за тебе

Мојата судбина сега ветерот ја пишува
Јатото птици за тоа ми кажаа
И нив твоето име им го напишав
Нека го расејат насекаде.

Незнам во кој збор се крие среќата
Сакам да ја напишам највеселата песна за тебе
Незнам во кој збор се крие бакнежот
Сакам да ја напишам најромантичната песна за тебе.

Оставиме ,само еден краток миг сам
Надвор од времето ќе отидам
Таму,во тишината срцето ќе го прашам
Кога ќе слушнеш акорди,знај дека пеам за тебе

стиховите на небото ќе ги оставиме
Нека се заљубат и ѕвездите во нив
Бескрајот ќе ги чува моите песни за утре
Уморот кога ќе галопира околу нас.

Постоење

Повторно со мислите те допирам
Насакаде, не чувствувам страв од тагата
Беше така ладно, без мирисот на твојата коса
Не приметив, пролета веќе завршила

Пробувам да исчезнам заедно со утрото
Ме влечиш, несакаш во пустината да одам
Ситно зрно песок да станам
Постоење вистинско крај тебе да бидам

Знаеш ли, постои само еден збор
Смислата на утрешноста таму се крие
Да побегниш од мене неможиш
Ќе те пронајдам и во пијаните утра.

Прагот на Бугење

Од далечната болна тишина дојдов
Со врзана сенка на палецот
И безначајна насмевка

Прагот на бугењето го поминав
На работ на светот тоа беше
Каде пулсираа чувствата искрени

Ми рече онака во твој стил
Со насмевка повредна од илјада карати дијамант
Не си одметнат син
Ни пак изгубено парче од вселената
Роден сојузник на љубовта си
Заветен со тајни зборови
Силен светилник си сега на ртот каде усните се капат

Безболно со бакнежите тетовираш нов стих
По мојата кожа, во моето срце
Неприметно со мирисот на косата ме мириш
Ги заборавам тогаш зборовите за вечност
Додека минат часовите на твојата нежност
Којзнае можеби сега во крвотокот ми ја внесе бесконечноста
Не ти замерувам, со воздишки двеста или триста ќе ти возвратам.

Реликвија

Твоето присуство е сега моја вистина
Оставиме на миг да се сетам дали си слична на Венера

Затвори ги очите, тука сум со тебе
На вратата од твоето срце
Немам веќе ништо на овој свет
Освен тебе и твојата перница исполнета со соништа меки.

Јас веќе живеам и како шепот во твојата тајна
Има некои луѓе зли не ја кажувај насекаде
Без очи се, со камен на градите, трговци вешти се да знаеш
Зборуваат со јазикот на змиите, благословуваат со громови огнени.

Ги заклучувам мислите
Прескапа реликвија си за да исчезнеш.

Те Посакувам

Ако не те пронајде вчера мојата мисла
 Евеме...со зраков сончев доаѓаме
 Пола мој свет да ти го оставиме
 Со твоите усни возобновиго
 Со твоите коси разубавиго
 И дозволими
 Со другата половина целосно да се предадеме.

Те посакувам,тука крај себе
 Како капка на дождот
 Слична на твојот отсјај во очите
 Те посакувам
 Не само наутро,или на пладне,или пред полноќ
 Те посакувам
 Опијанет во тишината каде допирот е гласник на воздишката

Ако сакаш повторно да ти пеам
 За изворот на твојата страст...разлеан на меката свила
 Разиграјги бедрата и пламенот разгориго
 Како молитва тивка до небото нека се крене
 За благослов на небескиот цвет нека е тоа.

Сега знам каде започна твоето постоење
 Таму каде што заврши моето непостоење.

Вознесен Титан

Ја испив тагата на безбројни начини
 И потоа
 Како грам горчлива плунка ја плукнав на земјата
 Незнам за тоа дали ми прости
 Несакав да ја испоганам
 Но сепак ,знам дека беше малку лута
 Небото го распара надве
 Не ја обвинувам,знам дека утре повторно ќе ме сака

Со мојот остарен труп седнав на неа
 Малку навален на грутката иловица
 Тишината зедев да ја диплоам како ирамче навезано
 Несакав да ја гужвам како лист сув
 Којзнае
 Можеби ќе ми затреба и за другпат
 Колкупати низ годините ме милуваше
 По снагата реки од трпки тивки ми пушташе

Сега со моите тивки очи,нежно склопени крадам погледи
 Со мирис на грев,избегани низ ветерот предвечерен
 Ги изненадувам со воздишки
 Ги пречекувам со бакнежи неподарени
 Ги прашувам
 Кажетеми,како копнежот да го изустам
 Смеслата на постоењето да го воскреснам.

Препокриен во скромното покорување
 Напати на сенки излитени се сопнувам
 Точки небитни во времето се сега
 Мирисаат на смрт,со реата нивна се бранат
 Мракот го обликуваат во форми извештачени

Можеби повторно те гледам како љубовница
 Во скапоцена убавина завиткана
 И малку груби раце од солзите пролеани
 Извикувам
 Љубена девојко во мислите
 Го имав и денот и ноќта за тебе
 Ако ти дадам да заминеш кон бескрајот
 Со титанска сила дупка ќе ископам до магмата
 Таму да прегорам со занесот мој.

Звукот на среќата

Го запознавав Звукот на среќата
 со својот нежен тон ја свиреше својата приспивна песна,
 нејзината мајка
 Љубовта
 полека низ сите пори навлегуваше низ телото
 тивко повеќе за себе прошепотив..
 Ти благодарам Боже за оваа миговност.....
 сега чувствувам
 дека сум вистинско анатомско совршенство,
 мојот гравитационен центар пулсира во твојот безграничен ритам,
 сега
 во овие некрстени и неблагословени денови
 со бесценетиот камен
 ќе им се смеам и на боговите и на демоните
 тие
 кои како мали замаглени свезди
 се сместија под кожата на овие луѓе,
 и кои низ сопствените заблуди
 им го палат пожарот на ниските страсти
 Сега
 кога заслепени брзаат да ја продадат душата,
 љубовта,
 сега
 кога низ нивните рапави раце исчезнува нежноста,
 веќе не прават разлика
 помеѓу сурова страст и префинета љубов.

Минувач без Алиби

Кафезот на самотијата го кршам денес
На пладне да знаеш
Со копијата на твојата насмевка
Го зедев тајно
Една полноќ мината
На поминување во твојата улица
Беше залепен на прозорот
Незнам ни тогаш ни сега
Дали стоеше за мене или не.

На Булеварот
каде сенките и во светлината играат
со туп чекор ќе чекорам
мислеќи дека сме двајца
ќе бидам минувач без алиби.

Незнаеш и несакаш да знаеш
Ќе прегрнам непозната девојка
Во сјајот нејзин погледот твој ќе го барам
Во лажна иднина ќе се заколнам
И само една ружа ќе и поклонам.

Се разбудив

Се разбудив
Да ја избришам бескорисноста
На бесцелните секавања.

Се разбудив
Да светам како светлилик
Ходниците на желбите повторно се отворени

Се разбудив
Да бидам запис или сведок
Во просторот сличен на Бесконечноста

Се разбудив
Заради душата моја
Рече сака да се капи во светлината своја.

Се разбудив
Повторно да бидам почеток
На еден заборавен крај.

Месечева Милост

Сакав

Со полноќта договор да направивме
Јас да плачам со солзите на срцето
Таа да тагува со тажниот трепер на свездите.

Месечината тогаш бунт направи
Рече некако со рапав глас
Ветерот го донесе после првиот мрак.

Ќе светам за вас кога со душата ќе пеете
Ќе светам за вас кога зборовите пеперутки ќе стануваат
Ќе светам за вас кога вистината на Ванила ќе мириса.

Зарем љубовта тука повторно пее,прашав со новата сенка
Зарем надешта тука повторно се буди,погледнав со новиот сон
Зарем вербата тука повторно воскресна со восхит кликнав

Се поклонививме пред месечината и новите ловишта на сништа
Зборувавме без страв од болка бараќи во далечините плач да смириме
Знам,дете на вселената сум,
ништо подобар од дрвјата и тревата
Ништо поладен од каменот кој само молчи
Ништо побучен од реката која немирите ги носи
Нема повеќе времето да го мерам,ни пак трка да правам
Имам уште зборови некажани
Имам уште снегулки нестопени на дланката
Имам уште патеки за врвење.

Школка на Љубовта

Ќе те затворам во школката на љубовта
Ќе помислиш дека сум Маг чудотворец
Во Бесконечноста ќе те оставам
Треперот на свездите ќе те чува.

Со прстенот на вечноста ќе те венчам
Букет на страсти ќе ти подарам
Заветот на блискоста ќе го дадам
Срцата во небесната тишина ќе пловат.

Во моето слободно време, додека спиеш во сонот
Ќе му пишувам на лудиот немирен ветер
Со врвот на прстите, за твоите жешки воздишки
Мирисот на коса, насмевката самовилска.

Новото утро со свездено сребро ќе го наградам
Бисери три, и дијамант во облик на срце
И по навика покрај бреговите на страста ќе чекорам
Знаеќи дека ме чекаш во школката на љубовта.

Бесконечна Желба

Кога помислив дека повторно сум во светот на тишината, ти ме врати во ставрноста со твојата тивка насмевка, зарем мигот краток што го одмолчи за мене е сега една цела вечност, нема да кажам дека сум среќен, само ќе ја опејувам во многубројните песни кои се раѓаат некаде во некои вијуги за кој мислев дека се заспани.....ти читајги од моите усни.....точката на крајот од секој стих ставија со твојот жежок бакнеж.

Мислам дека мојта на маѓијата ја познаваш, те гледав како трпеливо ги собираше мирисите на полските цвеќиња, кога ги имаше доволно, во звукови за мене непознати што се криеле во столетијата ги претвори, но сега знам лековит шепот направи, и повторно уште една рана ми зацели.

Кажимикога чекорев во ладните бесконечни пространства, дали кога месечевата завеса ја виде, ти знаеше по нејзиниот сјај дека тагувам....или ги прочита дилемите и прашањата без одговор што ги остава крај реката...да со твојата трпеливост ги облече моите голи мисли правејќи ги да бидат сакани исто како и ти.

Незнам дали вековите неродени ќе раскажуваат за нас, но јас сега сакам да им раскажам на клетките за нежноста на твојата кожа, во центарот на тие клетки, го гледам најсјаниот кристал во облик на срце како блеска со небесен сјај, дека е така градите од допирот на усните затреперија претворајќи се во две зажарени сонца.

Безгласно и внимателно стануваме чуден плод на еден миг предодреден, слепени со телата пламтиме во крвотоците, неранливи веќе небото го величаме за подарокот од снишат несонувани.

Твоите женствени лековити движења на бедрата нејасниот страв во утробата го умртвија, повторно ги открив значењата на воздишките, од соковите на твојата страст ја гасам жедта на моето тело.

Од една страна лудово ветре ја свири својата сонета низ која провејуваат нотите на љубовта, од друга страна свездите што се раѓаат во твојот поглед стануваат птици кои кон вечноста патуваат.

Прегрниме, во мене се претопи, заспи спокојно во моите сни, и биди таму една мала вечност, зошто ако те немам би бил само празен ладен сон.

Восхит Бескрајна

како нежна тенка жица од стара виолина треперам
 под стисокот на твоите раце
 ги свириш со занес најнежните срцеви ноти
 додека музиката не милува и обајцата во паркот на заљубените

со допирот на усните бакнував до бескрај
 се,се се претвори во трепер тука
 и душата евеја посакува да танцува
 во ритамот на твојата виолина

секоја твоја отсвирена нота е белег на мене
 секој трепер лази од полноќ до утрото рано
 нежно нежно по кожата шеташ
 додека месечината ни кажува довидување до утре

уморот знаеш го фрливме во бездна длабока
 сега со нотите кажи дека нема да престанеш
 ме опијани зависник страшен станав
 понекогаш помислувам дека сепак е само привид некој.

Станав љубоморен на секое утро
 Што морам на кратко да ги затворам очите
 Без светлината од твоите зраци ќе пловам
 Твоето срце како светилник го ставам

Биди моја вечна виолина
 На чаршавот свилен ружа ќе ти оставам
 Кога повторно нотите ќе ги слушнам
 Со восхита бескрајна ќе ги дарувам.

На крај на светот

Далеку

Каде твоите патишта не одат

Далеку

Каде моите којзнае дали надежи се

Чекаат да отидам и кажам

Е ова е мојот нов куќен праг

На крај на светот

Мало приморско место

Со мрамор бел поплочено

По некој крив тесен сокак

Кој не води никаде

И скитници опијанети од вино

Таму

Љубовта наша ќе ја кријам

Бакнежите

Во дождот ќе ги барам

Понекогаш

Со криљата на стара песна ќе летам

Во раскрвавените утра

Крај полусонот на перницата

Со скаменети раце

Сликата бледа ќе ја допирам

Илузијата на постоење така бајка ќе биде.

Олтар

Со пламенот на твоите очи
Изгориме до болка
Прегориме за нов да се родам
Феникс го носам во себе

Со болка слатка ќе вриснам
Пред олтарот твој
Со тивка молитва ќе молам
Само еднаш

Употребиго телово мое
Како свеќа твоја
Нека гори во деноноќи безбројни
Недогледни.

Се роди иднината

Слушајќи ја мелахоничната песна на реката паднав во искушение некаде во скриените и тајни виуги да го побарам неодржливиот интерес за нешто ново, да побарам контраст од секојдневието кое со здивеност ќе ги јаде сите неродени часови .

Навистина ,сега кога првата вистинска војна беше изгубена, започнав да копнеам по непознатото и чудното, кое сега е во колосална темнина во моите соништа, барав полека тој див, непокорен свет кој лежи далеки од границите на она што го знам досега, и се крие позади тие стари грамадни планини одалечени со километри.

Уништувачките ветришта веќе ја губеа силата, папсано ,одвреме навреме само по некој предупредувачки фиук низ воздухот ќе фрлеа, да се јават ,можеби и да го обележат постоењето.....но некако заслепувачки беа сега виолетовите облаци кои се надвиснаа, мирисот на пустината го донесоа, полека низ ноздрите започнаа да го спротинаат, и ги тераа оние дамари кои лакоми станаа за авантура да се разбудат.

Го оставив гневот во една здодевна и парализирачка состојба, гребев по малку со прстите по земјата, земав по некоја грутка во дланката, и кога ќе ја стегнев во тупаница, ја прашував загатливо.....

-ме ставаш на тест, барајќи да продолжам понатаму преминувајќи ги границите што никогаш не сум ги поминал. иднината сега лежи распослана во земјата на сувите и сурови предели, каде сонцето мириса на прегорен јад, дождот е реткост како и насмевките во тие пустини, утрата наместо благослов со своите усвитени невидливи жезла ги обележува тесните патеки за врвеш.

Се смири танцот на недогледните капки правејќи простор на пламеноста која започна да ги гори сите мисли и така минатотот полека започна да исчезнува, беше процес кој се трансформираше со волшебна брзина, на самиот крај го остави краткиот временски теснец да ја наслушнувам тишината како се полни со немиот крик, и со зачудени очи кои незнаат за болка ,ме прашува со мисла која патува низ етерот.

-ти мислиш дека пред тебе е вечноста, дека утре на некое друго место каде неизвесноста е храна обилна ќе го најдеш мирот, или барајќи го мирот повторно ќе го разбудиш немирот, кој ќе те врати во светлоста.

-времето ќе покаже,но сигурно знам дека не се палат веќе светла таму каде што е тотален мрак,и тие скриени искри во очите не се знак дека некогаш во стварноста постоеле некои соништа.

Научив да не примам лажни милосрдија од животот,и токму тоа сурово сознание ќе го понесам во непокорената дивина,каде владеат други соѕвездија.

Светлината започна да се нижи со боите подарени,од пурпурна до сивопепеласта,во таа атмосфера одблесокот на ликот во водата го втиснуваше својот смирен двојник,напати од некоја мал бран беше вознемирен и искривен,но само кратко.

Во своите размисли накратко ги вратив мислите од пред само два дена за трепетливата соба исполнета со воздишки,во таа трепетливост копнежот беше нескршлив,срцето како вешт алхемичар ја менуваше формата на секој миг кој се раѓаше,од блага вознемиреност на телото до брза возбуда,во тој чудесен процес црвената боја ја менуваше колоритноста на патувањето.

Ги затворам страниците на дневникот во безграничниов спокој,знаеќи дека на некое друго место повторно во украдени мигови од времето ќе бележам стрпливо,под превезот на ноќта додека мали светликави тела ќе патуваат во рој над главите.

Сон Нероден

Го погалив и ова утро, безгрешно зачат некаде на полноќ
Не го прашувам дали куклена престава ќе игра
Или матни води со сенки ќе влечи
Или од некаде повторно непокорот ќе ги извади.

Непризнавам дека вчера бев изгубен во мислите
Можеби е така подобро
Ефтините курви ги покри темнината
Бесрамно, лакомо од утробата на страста сакаа да јадат.

Во плевелот каде се заплетка некаде одговорот
Сега и сомнежот се сокри
Нижтожност некоја ќе се роди
Од шепотот на исплашени бубамари дознав

Сега неизвалкани дождови чекам стрпливо
Не трепкам пред шепотите од бескрајниот извор
Незнам како но знам дека ќе каже
Сакај тивко како сонот нероден

Божествена Амброзија

Го запознавав Звукот на среќата
 Со својот нежен тон ја свиреше својата приспивна песна
 Нејзината мајка...
 Љубовта
 Полека низ сите пори навлегуваше низ телото,
 Тивко повеќе за себе прошепотив..
 Ти благодарам Боже за оваа миговност.....
 Сега чувствувам дека сум вистинско анатомско совршенство,
 Мојот гравитационен центар пулсира во твојот безграничен ритам,
 Сега во овие некрстени и неблагословени денови
 Со бесценетиот камен ќе им се смеам и на Паганските Боговите и на Демоните,
 Тие
 Кои како мали замаглени ѕвезди
 Етеги, се сместија под кожата на овие луѓе,
 Низ сопствените заблуди им го палат пожарот на ниските страсти.
 Сега ,кога заслепени брзаат да ја продадат душата....
 Љубовта....
 Сега кога низ нивните рапави раце исчезнува нежноста,
 Веќе не прават никаква разлика
 Помеѓу сирова страст и префинета љубов.

Гласник Небесен

Се одреков од сите спомени
Како лист треперам, без ден тага во себе
Сега знам што е болка, што е разделба
Понеси ги сите солзи, со сребрена нишка врзиги
Подалеку од моето срце
Подалеку од твоето срце
Во некоја скриена заборавена вселана закачиги
Нека таму блескаат како ѕвезди неродени
Молкот ја раскинуваше далечината недостижна
Сега душата е мирна
Бев осамен, напати тажен патник
Кој деноноќно го изговараше твоето име
Не се плашев кога крварев заедно со тишината
Мојата судбина сега е напишана
Ги заривам прстите во времето
Небесниот круг се затвара, уште само еднаш ќе го побарам одразот твој
Во едно постоење престанувам да опстојувам
Од исконот патував, благословот ти го оставив, со празнотија ме награди
Сега треперам, еден час е многу за гласникот небесен.

Жив Сон

Го знам сега допирот и на твоите дланки
Нежен, како бакнеж, топол како воздишка утринска

Како да заспијам вечерва
Кога си жив сон, со почеток без крај, во прегратка моја

Невидливи букви читам, покрај твоето срце
Зарем измисли нова азбука, трпелив ученик сум да знаеш

Во стисокот на нашите прсти
Се кријат илјада и една ненапишана песна

Пишувам, пишуваш на новата страница
Од ноќно небо и дневни облаци е направена

Јас ја закопав мојата гордост

Јас ја закопав мојата гордост
 Беше совршено тло за совршена болка
 Но и заплеткано и безобразно зло
 Моралот го плукаше
 Воздухот го трујаше
 Неставив паметник да има
 Шеснаесет метри ладниот одар го направив
 Под три пласта на земја е сега
 Два пласта од мрамор
 И еден слој на некоја лигава маса
 Ја слушам понекогаш
 Вришти и клетви ми фрла
 со црнила исполнети
 некој ми рече оставија таму
 таму црвите се гладни секогаш
 ретко кој фрла толку убаво чувство
 наречетого ова судбина
 сега без гордост неznam дали личам на човек
 кажетеми зошто јас стрпливо
 ќе чекам деноноќно
 ќе сонувам со отворени очи
 ќе верувам искрено
 ќе шепотам секоја полноќ кон небото
 ќе пишувам некаде пред зорите
 ќе плачам за тие што несакаат да заплачат
 ќе умирам во мракот под теретот на спомените
 ќе воскреснувам наутро со надешта штотуку родена
 ќе викам силно
 тргнетесе облаци моите чекори да тргнат
 со пола срце сум
 со другата половина сенките си играат
 тоа е и мојата крв.
 Лик лажен пред нив ставија
 Гордо во хор кон нив викаат
 Ова е светецот со лажен ореол што ќе ве сака
 Јас ја закопав мојата гордост
 Беше совршено тло за совршена болка
 Но и заплеткано и безобразно зло

Не мојот грев што се роди во моето срце

Не е мојот грев што се родив
 Ни пак гревот што те засаква
 Не го узна никогаш значењето на зборот љубов
 Чиј грев е што се роди во моето срце.

Посакуваше, дом семејство, прифаќање
 Тоа што го имаат другите
 Раскажуваше приказни од кои се плашеше да ги живееш.

И вистина беше
 Никогаш не ги виде световите на моите синила
 Твоето продолжено обвинување
 Беше моето секојдневно проштевање.

Знаеш дека те сакам, ти шепотев катаутро
 Патеките, со бронзени паднати есенски лисја ги постилав
 Со магични зборови крај креветот ти го мирев срцето
 Во глобочините на ноќта го сместував немирот.

Тоа е нашата животна судбина
 Изгледаш како кралица, во замок од мраз
 Нацртана на платно што илузијата го прави.

Тоа е нашата судбина
 Со огорчени погледи обвинуваш за предавство
 Чил ли е гревот вшто се роди во моето срце.

Симболика

Ги оставам
тажните песни
Во тажната улица
Тажните лица
Во тажните домови
Тажните птици
На лисјата без дрвја

Некаде каде љубовта чека
Без срушени мостови
И намуртени утра
Во залезот на сонцето
Капеќи се во морските бранови
Со песната на нимфите кани
Обновија Љубовта
Можеби ќе наликува
Можеби ќе биде поубава
Можеби е таа вистинската

Сега кога сум странец
Во твојот сон
Сега кога цената ја платив
Невелама повеќе
Животот е клет

Само понекогаш
Кога ќе седнам сам на брегот
Камчиња четири во водата ќе фрлам
Со форма на срце
Чисто симболика нека биде

Твоја судбина

Нека идните денови ни судат
Можеби љубовта повторно се раѓа
Зарем дланките споени сега зборуваат

Мислите неродени кажуваат
Ако ти го понудам срцево на пладне
Со колку животни капки ќе го изградуваш

Мирисот од твојот сон сеуште ме мами
Страста,и живиот оган кој пламти
Крикот од утроба повторно бара да реви.

Станавме миг во вечното постоење
Не се менувам,бес сеќавања продолжувам
Го створивме светот со вкусот на бакнежот.

Не ме нарекувај твој грев
Должна си ми уште илјада и една ноќ
Можеби сега знаеш
отсекогаш сум бил твоја судбина.

Во Кристалноста на љубовта

Носталгијата по некои мали,но сепак слатки спомени го ширеше неосетно врз мене својот мек превез на тага.

Беше некаде околу полноќ.незнам колкава беше моќта во тој миг на облаците,но со својата брзина го затскирваа слаткиот и нежен облик на месечината,недаваќи ми да се сладам во нејзината убавина,малку и наивно веруваав дека се крие кутрата од мене,од моите моменти кога сакам да го отворам некаде во тој налет на неконтролирани емоции процепот на времето и да проникнам се до оној момент кога застава ,да го пронајдам тој заглавен запчаник во неминовниот часовник и со силата на тајната надеж го пуштам повторно да врти.

Но сепак,сепак ги видела последните бледи ѕвезди на нашето небо,се сетила на своето детство и узнала дека има еден сон кој сеуште не го сонувала,а така го посакувала.

Смислувам сега разни начини да ја скротам таа дива и нескротена желба за повторно со разни начини на измислени нејзини ликови,и раскажувам како некогаш имаше глас на флејта која нежно низ тенките усни шепотеше некои зборови кој ја мирее секоја моја клетка,сите зборуваа за неа.

Зборовите беа сега стретството со кое ги чистев најтемните делови од душата,со зборовите како магични клучеви ги отвараа вратите на срцето барајќи оние делови кои бараа брзо зацелување.полека започнав да го сваќам нивното вистински значење,но и нивната моќ.

Измина периодот кога ми требаше една цела вечност да излезам од збунетоста,за периодот кога одеа до самите небеси,и во тие бескрајни пространства го бараа одговорот,се чудеа на чувството на непријатност што тогаш ме обземаше,бев тогаш само еден изгубен смртник кој случајноста му ги отвараа вратите на нестварноста и му ги покажуваше сите скриени тајни.

Времето не се мереше,светлината имаше поинаква убавина,длабочините на бескрајот беа исполнети со љубов од која можеа да црпат само вистински вљубените,сликата на љубовта тука небеше н екоја опеана песна и посакувана супстанца,таа беше еден покрив над телата во која беа всадени две сјајни ѕвезди со кристална чистота,нивната чистота се прелеваше и се надополнуваше,во тој небесен занес шепотев со човечки глас,Мила моја небесниот дар што во срцето ми е васадено никогаш нема да ме доведе до искушение ни во еден миг да посакам да запловам во нечија туѓа галаксија,ни пак да дозволам на адскиот оган да ја нагори кристалноста.

Некаде во некој скриен дел на таа бескрајност безобразието ме гледаше со вжарени очи, пред тие очи понекогаш го губев првобитниот идентитет што ме дефинираше многу порано пред да осознаам за моето вистинско постоење, но и тогаш некоја исконска сила ме водеше да не потклекнувам пред тоа дрско и подмолно безобразие.

Грешен плод

Ти си мојата сонлива завеса
Која превезот на очите ми го спушти
Ме остави во јавето со мирисот на лагата
Сега е смешно повторно да се сеќавам
А можеби и така е најдобро
Да не се сеќавам
Ќе те замрзан под јазикот
со студенилото ќе ме одвраќаш од сеќавања
Не пишувам повеќе за пролета
Сите цвеќиња имаат иста боја
Ист мирис
Ако сонцето грее за земјата
Јас ја создавам мојата реалност
Нема таму сонце
Јазиков што го зборувам не го разбираш
Ни хартијава не ја препознаваш
Кажими наместо крај
Не постоиш повеќе
Барем мислите да не раѓаат грешен плод

Нов сон

Заводлива и топла
Завиткана во насмевка лесна
Со танко и заносно тело
Под покривот на месечината посакуваш
Сништа да збираш
Од светот нов
Полн со музика небесна

Понудиги повторно усните
Со мирис на есен
И зрели дуњи
За возврат
ружа на перница ќе ти оставам
за нов сон да намамиш.

Мала Вечност

Ти го нудам само залезот на сонцето
 Мало парче од руменилото на зората
 И мојата присутност
 Едно топло лето
 Една мала вечност
 Исполнета со бесмртни трепери
 Спремна за врели воздишки.

Добредојдена си во моите насмевки
 Како ново посакување
 Брза река на допир
 Врела крв која клоцоти во занес.

Појди со мене на патекава што не е стрмна
 Чеда на Бескрајната среќа станавме
 Сокриено во перјата на Ангелите
 Појди, додека дланкава отворена е
 Пред олтарот на Амор да отидеме
 Блесокот наш да го види
 Нашата тајна таму ќе ја оставиме

И утеха, и верување, и сеќавање ќе бидеме
 Во светот каде монотонијата е во зацанена темна затворена
 Сказалките од часовниците се со три прсти рѓа
 Во светот каде небото и земјата се вљубеници страсни.

Повторно

Повторно морам од почеток
Летот нов да го започнам
Да ги освојам пространствата на синилото

Ја препознавам насмевката
Тивкото дишење на градите
Немирот на срцето бара да го смирам

Спиеш веќе во моето тело
Со преплетени соништа
Како мирна вода неистечена си сега

Ајде вечерва
Покријме со сјајот на месечината
Твојата тишина е мојот спокој

Зарем се важни годините што ги гледам
Во пукнатините на времето се назираат
Не ги број, ќе ги има многу на број

Отвори го срцето
Рашири ги рацете
Примиго моето уморно тело

Некаде морам да постојам
Не како илузија
Не како утопија

Го оставив гневот

Слушајќи ја мелахоничната песна на реката паднав во искушение некаде во скриените и тајни виуги да го побарам неодржливиот интерес за нешто ново, да побарам контраст од секојдневието кое со здивеност ќе ги јаде сите часови.

Навистина, сега кога првата војна беше изгубена, започнав да копнеам по непознатото и чудното, кое сега е во колосална темнина во моите соништа, барав полека тој див, непокорен свет кој лежи далеки од границите на она што го знам досега, и се крие позади тие стари грамадни планини одалечени со километри.

Уништувачките ветришта веќе ја губеа силата, папсано, одвреме навреме само по некој предупредувајќи фиук низ воздухот ќе фрлеа, да се јават, можеби и да го обележат постоењето.....но некако заслепувачки беа сега виолетовите облаци кои се надвиснаа, мирисот на пустината го донесоа, полека низ ноздрите започнаа да го спротинаат, и ги тераа оние дамари кои лакоми станаа за авантура да се разбудат.

Го оставив гневот во една здодевна и парализирачка состојба, гребев по малку со прстите по земјата, земав по некоја грутка во дланката, и кога ќе ја стегнев во тупаница, ја прашував загатливо.....

-ме ставаш на тест, барајќи да продолжам понатаму преминувајќи ги границите што никогаш не сум ги поминал. иднината сега лежи распослана во земјата на сувите и сурови предели, каде сонцето мириса на прегорен копнеж, дождот е реткост како и насмевките во тие пустини, утрата наместо благослов со своите усвитени невидливи жезла ги обележува тесните патеки за врвеш.

Ја наслушнувам тишината како се полни со немиот крик, и со зачудени очи кои незнаат за болка ме прашува со мисла која патува низ етерот.

-ти мислиш дека пред тебе е вечноста, дека утре на некое друго место каде неизвесноста е храна обилна ќе го најдеш мирот, или барајќи мирот повторно ќе го разбудиш немирот, кој ќе те врати во светлоста.

-времето ќе покаже, но сигурно знам дека не се палат веќе светла таму каде што е тотален мрак, и тие скриени искри во очите не се знак дека некогаш во старноста постоеле некои соништа.

Ќе се покајам

Ќе се покајаам
Можеби утре
Или задутре
Пред олтарот на Афродита

Еве и молитва смислив
Да го смирам нејзиниот бес

Нема да клечам како некогаш
Ни пак со поглед кон земјата да гледам
Само покајанието ќе го кажам
И ќе заминам во неповратот

Божице Афродита
Се покајувам,пред тебе
Грешник бев

Ти го отворив срцето ширум

Град љубов

Ова тука е мал град
Луѓето немаат време да мразат
Среќни се што времето им е кратко
Го сакаат наредниот миг, без молитви кажани.

Ова е навистина мал град
Луѓето немаат време да оговараат
Среќни се што времето им е кратко
Го сакаат изминатиот, го очекуваат со радост идниот

Ова е вистински мал град
Луѓето немаат време да безделничат
Среќни се што времето им е кратко
И денот и ноќта љубов го викаат.

Рецензија

Добредојде во Мојот Свет, свесно но малку ризично влегување во сопственото сопство, во тие длабоки душевни пространства каде стварноста е завиткана во слоеви на неколку други имагинарни светови.

Веќе во самиот почеток на овој Свет, што тука доста колоритно ни го преставува Чернодримски, ги гледаме неговите вистински чекори од песимизмот кон оптимизмот.

Го пронајдов процепот во времето
Врисокот на ветерот кажува дека е време
Иако мојата љубов не ти треба
Утре рано во зорите стави маска со голема насмевка.

Понекогаш, да понекогаш постојат периоди кога, токму на Поетите поважно им е заврженото Минато, отколку сегашноста, или пак иднината, токму тие мигови, на поетот му ја даваат сета инспирација каде ги користи вешто, не да си го покаже она другото лице, за кој многумина мислат дека го крие, туку едноставно на сегашноста да и каже, дека и покрај се, неговото лице е насмеано, ведро, и дека разочарувањата коа како скриени еха се јавуваат нема да го запрат..

Со моите усни пишувам
Тоа што ќе го прочитам на твоите усни
Насакаде по твоето тело
Само еден единствен рефрен

Тоа е стара песна
Ја потпевнувам повторно
Исто како што ја пеев како дете
Добредојде во мојот свет

Немојте да мислите дека песните на Чернодримски, се песни за само една употреба, песна која ќе ја прочиташ едноставно со следниот чекор ќе ја заборавиш, не, токму тука, овде во оваа стихозбирка, ве освојува, со својата леснотија на креацијата напишана, нема тага, а и да ја има, таа е толку слабо дозирана, што повеќе личи на само на тивок трепер.

Оставиме ,само еден краток миг сам
 Надвор од времето ќе отидам
 Таму,во тишината срцето ќе го прашам
 Кога ќе слушнеш акорди,знај дека пеам за тебе

Љубовта,енергија,миг,сеќавање,бакнеж,насмевка,трепер,воздишка,солза,
 се само фрази кои ретко кој поет не ги употребил за да ја опее,за да
 напише,и да ја воздигни Љубовта во своите песни,но повторно
 непоправливиот романтичар Чернодримски,како да ја има
 привилегијата,па ете музите,кои им е голем миленик,вадат од самата срж
 на Љубовта најубави зборови,со кој токму тој ја опишува,само на негов
 својствен начин.

Ми рече онака во твој стил
 Со насмевка повредна од илјада карати дијамант
 Не си одметнат син
 Ни пак изгубено парче од вселената
 Роден сојузник на љубовта си
 Заветен со тајни зборови
 Силен светилник си сега на ртот каде усните се капат

Вистината е првото и најголемо племенито чувство кое секогаш Човекот го
 бара,додека болката пак е таа која честопати не води до вистината,се што
 е минато,а има тенденција да живее,е болка,се што се содало,еден ден
 мора да престане да постои,и утрото кое се родило,со првиот мрак мора
 да исчезне,ете,има многу вистини кои ние не ги прифаќаме,и
 неприфаќањето е само болка,а кога ќе престане болката значи се родила
 вистината.

Ја испив тагата на безбројни начини
 И потоа
 Како грам горчлива плунка ја плукнав на земјата
 Незнам за тоа дали ми прости
 Несакав да ја испоганам
 Но сепак ,знам дека беше малку лута
 Небото го распара надве
 Не ја обвинувам,знам дека утре повторно ќе ме сака

Ако ниукогаш не успеете да го видитепарадоксот на сопственото постоење,вие и воопшто не сте излегле од волшебниот круг наа самоизмама што ви го создава Гордоста..која како што кажува Чернодримски е на совршено толо за совршена болка.

Јас ја закопав мојата гордост
 Беше совршено тло за совршена болка
 Но и заплеткано и безобразно зло
 Моралот го плукаше
 Воздухот го трујаше
 Неставив паметник да има

Замислете,кога секој човек на планетата би запалил по една свеќа,и би ја држел барем 5 минути во своите раце,знаете ли што ќе се случи,ќе се случи Светлина,силна,да силна светлина која е моќна и најтемното катче да го осветли,така и вие исто како и Чернодримски,пејте,играјте бидете ведри заедно со Љубовта,па и кога сте тажни,таа нека биде ваша водилка,таа нека биде свеќа во вашиот мрак.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поинам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто

како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величествената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечице-10.Тајната на Норманови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Добредојде во мојот Свет

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Добредојде во мојот Свет 2011 година 54 страни

ISBN-10 608-4778-22-4

ISBN-13 978-608-4778-22-6

EAN 9786084778226

